

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΩΜΑΤΖΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΔΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΕΙΡΟΙ καθγάδες, στο καφέ-κονσόρ που δούλευε ή Στέλλα, είχαν γίνει για τὰ μαύρα της τὰ μάτια. Κάποτε, μάλιστα, κάποιος ενδιαφερόμενος, τής τράβηξε μιὰ σουγιάδιά μές' στα νεφρά, κ' έκανε δυό μήνες μέσ' στο Ζάνναιο. Οι γιατροί τήν είχαν άπελτίσει—άλλά, θέλεις ή καλή της κρήση, θέλεις ή μεγάλη περιποίηση, πού-τιχε μέσα στο νοσοκομείο, τή γλύτωσαν άνέλυστα, και τούτη τή φορά, εδ' του Χάρου τὰ δόντια, όπως λένε.

Αυτό τὸ πάθημα τής έθανε μινάλα, "Οταν βγήκε απ' τὸ νοσοκομείο, κάθησε άλλους πέντε μήνες στην άράβια. Δέν ξανάπιασε δουιά, μέσ' στο καφέ-κονσόρ, παρά με χίλια βάσανα, και χίλιες παρακλήσεις. Σ' αυτό τὸ μεταξύ, τὸ καθιούσ της, είχε πιάσει κάμιαρα σέ μιὰ γρηά μαμική, στη γειτονιά τής 'Ανθούλας και τὸ Νότη. Πολέμησε, λίγον καιρό, νά ζησει κ' αὐτή τίμα, ξαναδουλεύοντας και πλένοντας ή φάβοντας, σέ κάποια σάτια νοσοκομειάνα. 'Αλλά τ' όηρησε εκείνο ξαναγύρισμα στην ήσυχη και τίμα ζωή, δέν ήτανε καθόλου μέσ' στο αίμα της, και δέ μπορούσε νά βαστάξει για καιρό. Είχε μάθει στα γλέντια και στα λούσα —κ' αὐτὰ δέν ήταν δυνατόν νά τάξει με τὰ ψευτοαφιμίματα και τίς ψευτομουγάδες. Κ' έπειτα, ή φήμη της στην Τρούμπα, τής στεκόταν ένα σοβαρό εμπόδιο, για μιὰ κανονική αποκατάσταση στη νοικοκυρμένη τή ζωή. Σε κάθε βήμα που δοκίμαζε νά κάνει, πρόσβαλε άμείλικτο, μπροστά της, τὸ φάσμα τὸ γνωστό της παρελθόντος. Σε κάθε βήμα, διαρκώς, τήν περικύκλωναν, και τή μαγνιζήσαν οι πρώτοι περασμοί...

Κάθε μέρα λάβαινε προτάσεις, τότε διευθυντῶν τῶν καφωδείων, τότε ιντάτων και παρὰξενων ατόμων, πού τής γινόσαν φρότωμα με χίλιες ύποσχέσεις, και πούφταναν άνάλεστοι σουτήρες και προστάτες, και τής έταζαν λαγούς με πεπραχίλια! "Ως κ' ή γρηά μαμική, πού τής είχε νοικιασμένο τὸ δωμάτιο, δέν τήν άφησε, και κείνη, σ' ήσυχία...

—Μιά κοπέλλα όμορφη, στα νάτα τὰ δικά σου, νά θαρπει μινάχη, ζωντανή! Δέ βλέπεις τόσες βρώμες σουβουλιούδες, τόσες πασαβούδες, πού δέ στέκονται στο νύχι τὸ δικό σου, νά κάνουν βίος, και νά πλανήνε σά βασίλισσες; ... Νάχα, εγώ, τήν όμορφή σου και τὰ νάτα σου, και θάβλεπες άν θά χαλούσα κόσμο—θάβλεπες άν θάκαγα καρδιές...

Κ' ή γλωσσίσσα τής γρηάς έκοβε κ' έραβε.

Τότε φάνηκε, σαν από μηχανής θεός, ένας ξακουσμένο σωματέμπορος, ένας μεγάλος μάστορας σ' αυτά —ό Μπακουρέλιας. Μόλις είχε ξεκάνει τὸ ντεκέ που, κ' είχε γίνει «βοηθός» τὸ Νταλαβέρη. 'Η πείρα που στα σκοτεινά ζητήματα τής συστηματικής έμπειραλέουσος, τόν είχε κάνει, με τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, μιὰ προσωπικότητα στο είδος του! Παρουσιάστηκε, και κείνος, σαν προστάτης—με τή διαφορά πὸς οι μισοθρόνος του, ήταν πολύ διαφορετικές, απ' τῶν άγνωστων και κοιτών ύποκειμένων, πού είχαν ήδη παρουσιαστέι—κ' έπιμένους, δλεσεαπικότερες... 'Ο Μπακουρέλιας διάλεγε καιρό τὰ θέματά του, κ' όταν ερχόταν ή κατάλληλη στιγμή, έπερτε και τὰ γράτανε στα αίγουρα—δίχως νά τούς δίνει τὸν καιρό νά διατάσουν, ή ν' άντισταθούν! 'Αφηνε τὰ πράματα νά ώριμάσουν μόνα τους—κ' έπειτα χιμούσε μέσ' στα όλα...

'Υπήθε χρονια φίλος τὸ πατέρα της—κα' αυτό τὸ έδνε μεγάλα δικαιώματα, και κάποια εφήμερα πλεονεκτήματα, ώστε νά πορβάλλει ξαφνικά—και μάλιστα, στην κρίσιμη στιγμή— αυτόκλητος σωτήρας και προστάτης! 'Η Στέλλα—Φρόσκα έπεσε στα χέρια του, σαν τὸ πουλάκι στο σόμα του φιδισί...

Είχ' έξ άλλου, βαρεθεί τὸν περιορισμό της. Είχε τή νοσταλγία τὸν κατήφορο, άν όχι τόσο από φυσικό της, άλλ' απ' τίς παλιές συνήθειές της, κ' απ' τή φριχτή έκείνη άταμίωωση, πού άρχιζε νά τή βαραίνει κάπως, απ' τὸν καιρό που γύρισε στην ήθικη ζωή. Δέν ύπηρεζε, γύρω της, κανένας—ούτε φίλος, ούτε συγγενής. "Όλα τήν έσπρωχναν, κ' απ' όλες τίς μεριές, νά ξανακλίσει σπὸν κατήφορο, απ' τὸν όποιο πάσχισε, για λίγο, νά γλυτώσει...

Τὸν καιρό αυτό, τή γνώρισε κ' ό Νότης—κ' όλα τὰ παιδιά τής γειτονιάς. 'Ο Μπακουρέλιας έγινε ό σύνδεσμος. Είχε φτιάσει νά τή φέρει στο ντεκέ, για νά τή συστήσει και στους άλλους.

Τότε ξανάπιασε δουιά, μέσ' στο καφέ-κονσόρ. 'Η πρόσφατη και τραγική άνάμνηση τὸ τελευταίου σοβαροῦ της λαβωμοῦ, τής είχε φέρει στο ντεκέ, για νά τή συστήσει και στους άλλους. Τότε ξανάπιασε δουιά, μέσ' στο καφέ-κονσόρ. 'Η πρόσφατη και τραγική άνάμνηση τὸ τελευταίου σοβαροῦ της λαβωμοῦ, τής είχε φέρει στο ντεκέ, για νά τή συστήσει και στους άλλους.

'Ο Νότης, μοναχά, τή συμπνοήσε. Οι άλλοι γύριζαν τραγύρω της, σά οδοῦρες, τήν κνηγοῦσαν, τής στήναν μηχανές —και μαλλοτραβάντουναν για τήν κατάλησή της, άλλοι για λόγους καθαρά έρωτικούς, κ' άλλα —κ' αὐτοί ήταν οι περισσότεροι— συμφέροντος ή ματαιοδοξίας. Τήν έβλεπαν σαν άστρο, ή σαν πηχός: ό Νότης, μόνο, τήν έβλεπε σαν άνθρωπο, και τήν πονούσε για τὸν ξεπεσμό της. Πρώτη, αὐτή, είχε γεννήσει στην καρδιά του —άτουνοῦ, πού δέ μολούσε στις γυναίκες, κ' ένιωθε κάποια περιφρόνηση γι' αὐτές— τὸ λεπτό εκείνο ασήθημα τὸ ούατο, μάζι μισαπηξή άθεοφρικτῆς στοργῆς, πού στρέφεται σ' ένα θλιμένο πλάσμα, κοροτσιάμένο κ' άσυνείητο, πού ζει χωρίς νά ξαίρει τή ντροπή του—κ' ίσως και νά φαντάζεται πὸς ζει κ' εὐτυχισμένα— κ' όμως έχει, κάποτε, στιγμές, πού σά ν' ανταλαμβάνεται τή φροβερην άλήθεια, και μένει με τὰ μάτια καρφωμένα, με τὰ μάτια θλιμμένα και βουβά, σαν ένα φταχό ζώο πληγωμένο...

Ίσως μόνο τίς στιγμές αυτές, νά τὸν γίνεσαν συμπληρωτική. Τίς άλλες όλες, τὸ γινώσαν μισητή, με τὰ φτασίδια της και τὰ καμώματά της, με τὸ προσσημένο της τὸ γέλιο, με τίς συχαμερές ξεδιαντροπές της... "Όταν τήν έβλεπε στοῦ μαγαζιῦ τὸ πάλο νά κοροφένεται, με τίς χροσές της ποῦλιες, και νά ξεγιμνώνεται άδιάντροπα, χασιωγελώντας στους πικμένους ναῦτες, πούσπαζαν τὰ ποτήρια για χατήρι της—ένιωθε τήν ξαφνική διάθεση, ν' άνέθει στη σκηνή, και νά τήν πνίξει...

'Ο Νότης είχε, μέσ' στα βάθη της ψυχῆς του, κάποιους άγνωμένους θησαυρούς, κάποιες τυφρές εὐασησίες, κάποιες φυσικές άνωτερότητες—πὸς, παρῆναι τὸ Νίκο πὸς Ρουσακη, κανένας άλλος δέ μπορούσε νά τής ξαίρει. Ίσως, κ' ό ίδιος, νά τής άγνωσθε. Ίταν κλεισμένες στο σφιχτό του χαρωσίτηρα, σαν τὸ μαργαριτάρι μέσ' στο σφραίδι. Ίταν ό μόνος, απ' τούς άλλους τής παρέας—άν ξεχωρισμένο τὸ Νίκο, δηλαδή, πού αυτός, ήταν γνωστό, δέν έπερτε σέ τίποα—ό μόνος πού δέ δέθηκε σπενότερα μαζί της, άν και τὸ δόθησαν μεγάλες εύκαιρίες. Ίσως γι' αυτό, κ' αὐτή, τὸν συμπνοήσε, και τὸν ξεχώρισε, στο βάθος, απ' τούς άλλους.

Οι άλλοι τὸν κοροίδευαν, κρυφά και φανερά—έκείνος, όμως, έμενε κοφός και παγερός, στα κάποτε χοντρά περσικάτουά τους. Μιά φορά, μάλιστα, πού κάποιος, άνιαδέστερος, τούρριξε μιὰ κωμικανή μπροστά της, χιμήξε και τὸν άρχισε με λύσσα στα σκαμπίλια κ' άν δέν έπερταν οι άλλοι, και τούς χόρριζαν, θά τὸν είχε κάνει μαύρον απ' τὸ ξύλο. Κε' αυτό χοντρίμενε για μάθημα στους άλλους, νά προσέχουν, άλλως, τ' άσπεια τους... Για τὸ Νότη, καθὸς και για τὸ Νίκο, ό ντεκές ήταν ή μόνη τους

□ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □

ΑΝΘΙΣΜΕΝΕΣ ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ (Τὸ Κ. Βοαλλεμό)

ἀγάτη—βοσχο' ἀπ' τῆ μεγάλης τὴν ἀγάτη—τῆ δυνατῆ κ' ἀληθινήν ἀγάτη, ποὺ βασποῦσαν πάντα μετωξὺ τους.

Ἡ Στέλλα, σὺς καλύτερες στιγμῆς τῆς, τὸν εἶχε σὰ μικρὸ τῆς ἀδερφό. Τοῦτε διηγηθεὶ τὴν ἱστορία τῆς, τὴς περιτετιεὶ τῆς καὶ τὰ πάθη τῆς. Εἶχε, κ' αὐτῆ, κάποια γλυκειὰν ἀνάμνησι τῆς παιδιασπίας κοροπισπίας ζωῆς τῆς—κ' ὅταν βρισκόταν μόνη μὲ τὸ Νότι, ὁ νοῦς τῆς ξαναγύριζε σ' αὐτῆ. Τοῦ διηγόταν περασμένα πράματα, τὸ πῶ μωρὰ τῆς περιστασιακά, τὴς ἀνδρογαθίης τοῦ πατέρα τῆς, τὸ δεύτερο τὸ γάμο τῆς μητέρας τῆς—ἔπειτα, τὴς στερησίης τοῦ σπιτοῦ τῆς, τῆ φευγάλα τῆς, τὸ πρῶτο πῆσιμό τῆς. Ὅταν ἦταν μόνη μὲ τὸ Νότι, τὰ τακρινὰ ἦταν ληρονημένα—δὲν ὑπῆρχαν παρὰ τὰ περασμένα. Ποῦ καὶ ποῦ, τὴν ἐπαύσαν τὰ κλάματα. Πολλῆς φορῆς τὴν ἐπαύσαν τὰ κλάματα, ἔτσι, ξαρνωκά, χωρὶς αἰτία... Κι' ὁ Νότις, τότε, τὴν παρηγοροῦσε, τῆς ἔλεγε κούβεντες τρυφερῆς, κούβεντες ἀποσοδῆτα καλῆς κ' ἀδερφικῆς—κούβεντες ποῦ δὲ λέγονται ποτὲ σπὴν φλενάδα, ἀλλὰ σ' ἕνα φίλο λυπημένο, ποῦ περιμένει ἀπὸ μᾶς τὴν λήθη τοῦ καίμιό του, ὅσο κ' ἂν εἶνε πρόσοαρη κ' ἀνώφελτ, κ' αὐτῆ...

Τὸ Μπακουρέλια, ὁ δεσμός αὐτός, μήτε τὸν ἔδλαφτε, μήτε τὸν ἐνοχλοῦσε· μᾶλλον τὸν ἔδλετε μὲ μάτι φιλικό. Ὅα τὸν προτιοῦσε πρὸ στενὸ—ἀλλὰ, δὲ βαριέσαι, τί τὸν πεύραζε; Ἡ δουλιὰ του, ὅς προσιτάτῆ τῆς ἀκρίστιας, πῆγαινε καλὰ, κ' ἔτσι κ' ἀλλῶς. Ὁ Νότις δὲν τοῦ γιάμιζε τὸ μάτι: τὸν θεωροῦσε κάπως παιδαρελί. Ὁσῶσο τοῦ φερνοῦσαν καλὰ. Μιά μέρα θὰ γινόνταν, κ' αὐτός, ἀντρας. Ἡταν, ἐξ ἄλλου, ταχτικάς πλάτης τοῦ ντεκῆ—κ' αὐτὸ τοῦδινε καὶ κάποια δικαιώματα σπὴ συναναστροφῆ του μὲ τὴ Στέλλα. Κατὰ βάθος, ὅμως, τὸν ἐλεεινολογοῦσε. Μιά φορὰ τὰ ποσυγγισαν, μόνάχα, ποῦ τῆ Στέλλα ποσκώθηρε μαζί του, καὶ κείνος ἔτυχε μέσ' σπὴ φιλονεικία, καὶ πῆρε, κάπως ἀγαμπια, τὸ μέρος τῆς. Ὁ Μπακουρέλιας, ὅμως, δὲν ἀγρίεψε—τοῦφρῆξε μόνο μιά μαπατὴ μὲ σημασία. Αὐτὸς ἦταν ὁ τρόπος ποῦ φοβέριζε τοὺς ἀνθρώπους ποῦ δὲν πολυλογαρεύαζε. Καὶ σὲ λίγο, γίναν πάλι φίλοι.

Μὲ τὴ Στέλλα, ὅμως, τελευταία, ἀρχίζε νὰ ποσκωνετα σγυρὰ. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ γνώρισε τὸ Νότι, ἡ Στέλλα ἀρχίζε νὰ γίνετα πῶ δύστροπη. Τοῦδαινε φανερά, πῶς τὸν μισοῦσε. Κι' αὐτὸ τοῦ ξυνοφάνηκε, κάπως, τοῦ Μπακουρέλια—ἀλλὰ, σὰ μάστορης σπὴν τέχρη του ποῦ ἦταν, ἔκανε πῶς δὲν καταλαβαίνει, γιὰτὶ δὲ βῶριτε σκόπτιμο, τότε, γιὰ νὰ τὸ δείξει.

(Ἀκαλουθεὶ)

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΘΙΕΡΣΟΣ ΚΙ' Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Μιά μέρα ὁ περιφροῦς πολιτικός καὶ ἱστορικός τῆς Γαλλίας Θιέρσος, περατιοῦσε σπὴν αἰθουσα τῆς Βουλῆς, κούβενταξίοντας μ' ἕναν ὑπουργό.

— Ἡ πολιτικὴ σχολὴ τοῦ Ναπολέοντος, εἶπε σὲ μιά στιγμῆ ὁ μεγάλος Γάλλος ἱστορικός, μπορεὶ νὰ καναῖται τοῦλάχιστο, ὅα ἔβγαλε ἕναν μεγάλο ὑπουργό...

Ὁ συνομητῆς τοῦ Θιέρσου, κοιμίζοντας πῶς τὸ ἐγγώμιό ἀπειθυνοῦταν σ' αὐτόν, ὑποκλίθηκε μ' εὐγένεια.

— Ἡ μᾶλλον δυὸ μεγάλους ὑπουργούς! πρόσθεσε ὁ πολυμήχανος πολιτικός.

Ὁ συνομητῆς τοῦ βέβαιος περὶ ἀπολύτως, ὅτι ἦταν κ' ὁ ἴδιος μέσα στοὺς δυὸ αὐτοὺς ὑπουργούς, ὑποκλίθηκε καὶ πάλι, ἀλλὰ ἡ συνέχεια τοῦ Θιέρσου τὸν ἔκανε νὰ σπαιθῆ ἀπολιθωμένος:

— Ναι, βέβαια, δυὸ μεγάλους ὑπουργούς, συνέχισε ὁ μεγάλος Γάλλος πολιτικός. Ἐνωῶ τὸν Βίσμαρκ καὶ τὸν Καβοῦ!...

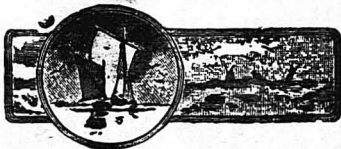
ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΜΙΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΔΙΑΤΑΓΗ

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καθὼς μὰ Ἰλη τοῦ Ἰταλικοῦ Ἰπτικοῦ περνοῦσε ἕναν ποταμό, τρεῖς ἱπτεῖς δὲν μπόρεσαν νὰ κρατηθοῖν καλὰ πάνω σπ' ἄλογὰ τους, ἔπεσαν σπὸ ποτάμι καὶ πνίγηκαν.

Τὴν ἐπομένην, ὁ διοικητῆς τῆς Ἰλης διέταξε νὰ διαβασθῆ σ' ὄλους τοὺς λόγους ἡ ἐξῆς ἀπολαυστικῆ διαταγῆ:

«Οἱ ἄνδρες τῆς ὑπ' ἐμῆ Ἰλης ὀρεῖλλον νὰ προσέσχουν σπὸ ἐξῆς νὰ μὴν... πνίγονται, γιὰτὶ γίνονται αἰτιοὶ στενοχωριῶν γιὰ τοὺς ἀνωτέρους των. Ἐπίσης πρέπει νὰ συμμορφωθοῖν μὲ τὴν παροῦσα διαταγῆ, γιὰτὶ ἔχουν κ' οἱ ἴδιοι συμφέρον νὰ μὴν πνίγονται!...»

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Τὸ πολεμικὸ μένος τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Καρόλου τοῦ IB'. Ἔνας ἀτρήμιτος μικροῦλης. Πῶς ἔμαθε τὰ λατινικά. Καρόλος IB' καὶ Μέγας Ἀλέξανδρος. Ἡ εὐαισθησία τοῦ Μ. Ναπολέοντος. Ἡ κόρη τοῦ μελλοθανάτου. Πρὸς χάριν τῆς. Ὁ Ἑρρίκος τῆς Ἀγγλίας κ' ὁ ἔξυπνος ἀββάς, κ.τ.λ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας καὶ περίφημος πολεμιστῆς Κάρολος IB', ἔδειχνε ἀπὸ μικρὸ παιδί κλίσι πρὸς τὴ στρατιωτικὴ ζωῆ.

Ὅταν ὅμως τὸν ἐπιηροφώρησαν, ὅτι τὴν ἐγνώριζαν ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας κ' ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, φιλοτιμήθηκε νὰ τὴ μάθῃ κ' αὐτὸς μ' ἔτσι κατώφθωσε νὰ γίνῃ σπουδαῖος λατινιστῆς.

Ὅταν διάβασε κάποτε λατινιστὶ τὸ βίβιο τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀναστέναξε καὶ εἶπε:

— Πολὺ ἐπιθηοῦσα νὰ τοῦ μοῦσαι!

— Ναι, τοῦ παρατήρησε ὁ δάσκαλός του, γιὰ νὰ μετροῖσῃ τὴ φιλοπόλεμη τάσι του, ἀλλὰ ἔζησε μόνο 32 χρόνια...

— Ἐ, καὶ δὲν εἶνε ἀρετὰ αὐτὰ, ἀπάντησε ὁ φιλόδοξος πρὶγερν, ἀφοῦ εἶχε κατακτήσει ὀλόκληρο τὸν κόσμο!...

***

Ὅταν ὁ Μ. Ναπολέον ἦταν Πρῶτος Ὑπατος τῆς Γαλλίας, παρουσιάζετο σπὴν πύλη τὸν ἀνασπτόρον μιά κόρη δεκαεσσάρων χρόνων καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν ἰδῆ ἐπιμόνας.

Τὰ δάσκαλα κ' ἡ ἐπισετῆ τῆς συγγίρησαν τέλος τοὺς ἀλλοκούς καὶ τὴν ὄδηγησαν σὲ μιά αἰθουσα, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ὁ Ναπολέον.

Μόλις φάνηκε ὁ πανίσχυρος στρατάρχης, ἡ κόρη ἔπεσε σπὰ πόδια του καὶ τοῦ φώναξε μὲ λυγμούς:

— ὦ, συχωρήστε, συχωρήστε τὸν πατέρα μου!

— Ποιὸς εἶνε ὁ πατέρας σου; τὴ ρώτησε ὁ Ναπολέον.

— Ὁ Λαγιώ, ἀποκρίθηκε ἡ νέα, ποῦ καταδικάστηκε πρὸ ἡμερῶν σὲ θάνατο!

— Ἄ, κατέλλα μου, τῆς εἶπε ὁ Ναπολέον, γιὰ τὸν πατέρα σου δὲν μπορὸ νὰ κάνω τίποτε. Εἶνε ἡ δεύτερη φορὰ ποῦ ἐκηρύχθη ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας. Ἡ δικαιοσύνη...

— ὦ, Ὑψηλότατε, τὸν δεικνῆ κλαίγοντας ἀπελπιωμένα ἡ νέα, δὲν σὰς ζητῶ δικαιοσύνη, ἀλλὰ ἔλεος. Συχωρήστε τὸν πατέρα μου.

Τὰ χεῖλη τοῦ Ναπολέοντος ἔτρεμαν, τὰ μάτια του εἶχαν μουσκέψει. Προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του, μὰ δὲν τὸ κατώφθωσε.

Πῆρε τότε τὸ χέρι τῆς κόρης τρυφερά καὶ τῆς εἶπε:

— Γιὰ χάρι σου, ἂν καὶ εἶνε προδότης, θὰ τὸν συχωρέσω. Φτάνει περὶ. Μὴν κλαῖς...

Πράγματι, τὴν ἐπομένη ἐδόθη χάρις σπὸν πατάδιω.

***

Ὁ Ἑρρίκος Η' τῆς Ἀγγλίας τὸν καιρὸ ποῦ βρισκόταν σ' ἐχθρικές σχέσεις μὲ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Φραγκίσκο Α', ἀποφράσσε νὰ τοῦ σπείλῃ ἕναν ἔκτακτο πρέσβυ, ὁ ὀποῖος θὰ τοῦ ἀπηθύρινε ἐκ μέρους του φοβερῆς ἀπειλῆς.

Ὡς πρόσωπο κατὰλληλο γι' αὐτῆ τὴν ἀποστολή, ἔθεώρησε τὸν ἀββά Βοῦνερ, τὸν ὀποῖο καὶ ἐπεφόρτισε νὰ διαβίβῃ τὴς ἀπειλῆς του σπὸν Φραγκίσκο.

Ὁ δυστυχημένος ἀββάς τοῦ παρατήρησε τότε, ὅτι ἂν εἶλεγε τέτοια λόγια σπὸν ὀργίλο Φραγκίσκο, κινδύνεσε νὰ θανατωθῆ.

— Μὴ φοβῶσαι, τοῦ εἶπε ὁ βασιλεὺς. Ἄν αὐτὸς σὲ ἀποκεφραλίσῃ, ἐγὼ θὰ κόρω πολλὰ κεφάλια Γάλλων ποῦ ἔχω σπὴν κατοχῆ μου.

— Τὸ πιστεύω, Μεγαλειότατε ἀπάντησε ὁ ταλαιπωρὸς ἀββάς, ἀλλὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ κεφάλια δὲν θὰ πηγαίῃ τόσο καλὰ πάνω στοὺς ὄμιους μου, ὅσο τὸ κεφάλιο ποῦ φέρω τώρα...

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἄρεσε τόσο πολὺ σπὸ μόνωρχη, ὅστε ἐμπροσθε τῆς ἐκφράσεις του πρὸς τὸν βασιλέα Φραγκίσκο, σὲ τρόπο ποῦ νὰ μὴ κινδύνεψῃ τὸ κεφάλιο τοῦ ἔξυπνου ὑπερέμου του.